

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοῖκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχρη περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομὰι — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαῖξη Σεπτεμβρίου
καὶ ὅσμη οὐρητηρίου

Ποῦντος διακόσα ἐξῆντα ἔξη,
μ' αὐτοὺς τοὺς γάμους κάτι θὰ φέξη.

Παρέλασις τρανὴ
'στοὺς γάμους θὰ γενῇ.

Ἀνέλπιστη φουρτοῦνα σὲ τούτῃ τὴν γαλήνῃ,
μεγάλον τὸν Τρικούπη εὐρήκε 'ξαφνικόν,
ζητεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ παρέλασις νὰ γίνῃ
νὰ 'δῇ καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ νέο τακτικό.
Ὁ Βασιλεὺς τὸ γράφει, ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει,
καὶ 'στὸν Πρωθυπουργό του γραφὴ μεγάλη στέλλει.

Κι' ἀρχίζουνε μὲ φούρια τρεχάματα πολλὰ
καὶ τάσπρα του φωκόλα πηγαίνουν πιὸ 'ψηλά.
Φωνάζει ταγματάρχας καὶ ἄλλους ἀνωτέρους,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ σαλπίζει μὲ χίλιαις δὴδ τρουμπέταις,
κι' ἀμέσως τῆς Ἑλλάδος καλεῖ τοὺς Γρεναδιέρους
καὶ τοὺς θωροκοφόρους καὶ ὅλαις τῆς ρευπέταις.

Παρέλασις θὰ γίνῃ... πῶ! πῶ! κακὸ καὶ μοῦρλα!..
σημάνετε, τρουμπέταις, κτυπήσετε, ταμποῦρλα.
'Απὸ ἀρμάτων κτύπον ἢ Ἀττικὴ βροντᾷ,
τὰ πάντα ἐνθυμίζουν τοὺς πάλαι Μαραθῶνας,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ τρέχει νὰ 'δῇ ἀπὸ κοντὰ
τοὺς νικητὰς ἐκείνους τῆς εὐκλεοῦς Ριτσόνας.

Ὅποιος γερὸς καθ' ὅλα δὲν εἶναι Γρεναδιέρος
αὐτὸς 'στὰς παρελάσεις θὰ μείνῃ κατὰ μέρος.
Ὁ Βασιλεὺς τὸ γράφει, ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει,
θὰ γίνῃ αὐτοψία σὲ καθενὸς τὰ μέλη,
κι' ὅποιου ποτὲ τὸ ζύγκι δὲν ἔχει κατεβῇ
ἐμπρὸς εἰς τὸν Μονάρχην ἐκεῖνος θὰ διαβῇ.

Παρέλασις θὰ γίνῃ... πῶ! πῶ! κακὸ καὶ τρέλλα!..
ὁ Κάιζερ τὸ θέλει, δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Τοῦ ἔθνους οἱ στρατῶνες ἄς ἔλθουν ἄνω κάτω,
εἰς τὸ φτερό καὶ τοῦτο κι' ἐκεῖνο τὸ φουστάτο,
παντοῦ ἐτοιμασία μετὰ βοῆς μεγάλης,
ἄς κορδωθῇ ποζάτος κι' ὁ Μαρσελὸς ὁ Ράλλης.

Παρέλασις θὰ γίνῃ... ὦ 'ξαφνικὰ καινούργια!
ἀμπέχονα, σκελέαι, σπαθιά, φλασκιά, παγούρλα.
Ὁ Τζενεράλ Τρικούπης τὸν κεραυνὸν βαστά,
γχαρίζει καὶ ἡ νέα τῆς Φασουλῆς γαῖδάρα,
κι' ἀλύγιστος διαβαίνει 'στὸν Κάιζερ 'μπροστά
καὶ ὁ Κομνᾶς ὁ Τράχας μὲ τὴν γονιτῆ του κλάρα.

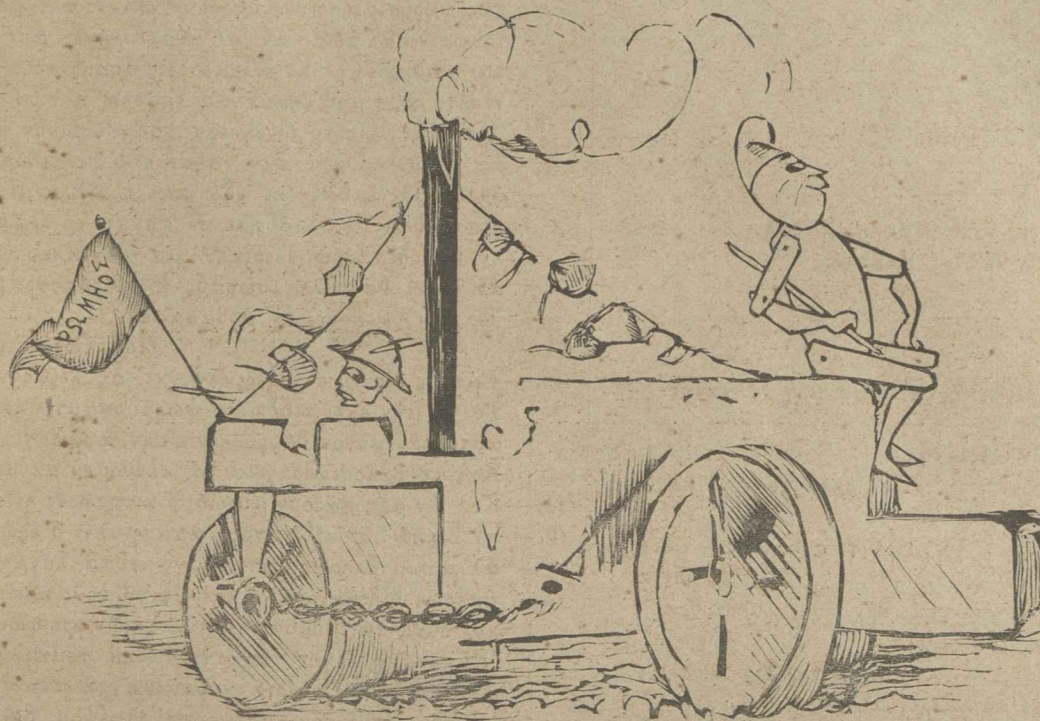

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους.
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—"Ελα μαζί μου, Περικλή, χωρίς καιρὸ νὰ χάνης.
Π.—Ποῦ θὰ μὲ πῆς;
Φ.— Μὴν ἐρωτᾷς...
Π.— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;
Φ.—Θὰ βγάλω κίβδηλα χαρτιά...
Π.— Βρὲ τί μου λές;
Φ.— Ἀλήθεια...
Π.—Θὰ βγάλω κίβδηλα χαρτιά, δὲν εἶναι κολοκύθια.
Φ.— Μὰ πῶς σοῦ ἤλθε, Φασουλῆ;
Π.—"Ολο τὰ ἴδια ψάλλεις...
Φ.—ἀμέσως ἀκολουθεῖ με χωρίς μιλιὰ νὰ βγάλῃς.
Εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον μαζί μου θὰ κατέβῃς,
χωρίς ποσῶς νὰ μ' ἐρωτᾷς καὶ δίχως νὰ χαζεύῃς,
κι' ἐκεῖ χαρτονομίσματα θὰ κόψω, κασιδιάρη,
χωρίς κανέναν μυρωδιὰ τὸ κόψιμο νὰ πάρῃ.
Ἀμέσως λύχον ἀναψέ κι' ἔλα μαζί μου κάτω,
καὶ εἰς τὴ φτώχεια φώναζε «ἀντίο ντέλ πασσάτο».
Π.—Ποῦ ὁδηγεῖς τὸ βήμά μου;
Φ.— Μὴν εἶσαι κακομοίρης.
Π.—Ποῦ τρέχεις, κίβδηλοποιέ, καὶ ποῦ μὲ παρασύρεις;
Φ.—Ἐντὸς ὀλίγου, Περικλή, θὰ ἔχῃς θησαυρὸν
καὶ θὰ γενῇς ὑπέρπλουτος καὶ σὺ μὰ τὸν σταυρόν.
Ὀλίγον θάρρος, φίλε μου, καὶ σοῦ γελᾷ ἡ τύχη,
καὶ πᾶνε πιά 'στὸ διάβολο τὰ μέτρα καὶ οἱ στίχοι.
Εἰς τῆς προόδου τὴν ὁδὸν ἡ μοῖρα θὰ μᾶς φέρῃ...
θὰ χώνης μὲς 'στῆς τσέπαις σου τὸ ἓνα κι' ἄλλο χέρι
καὶ χαρτονομίσμ' ἀπ' ἐκεῖ θὰ βγάλῃς ὅσο θέλεις
καὶ τότε σὰν καλόγερος θὰ εἶσαι τῆς Πεντέλης.
Τότε θὰ κάνῃς μάγουλο, τότε θὰ κάνῃς χρῶμα,
τότε θὰ πέφτῃς σὰν Πασσᾶς σὲ πουπουλένιο στρώμα,
τότε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους θὰ κηρύττῃς,
τότε θὰ εἶσαι τίμιος καὶ ἀγαθὸς πολίτης,
τότε θὰ εἶσαι χρήσιμος τῷ πατριώτῃ,
τότε θὰ γίνῃς δοξαστὸς καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
τότε θὰ ἴσῃς γάϊδαρος ξετσιπώτος καὶ χοῖρος,
τότε θὰ ἔχῃς πράγματι τὸ γκάνισμά σου κύρος,
τότ' ἐλευθέρως θὰ οὐρῇς τὰ κλασικὰ ἐδάφη
καὶ θὰ ὑμνοῦν τὰ οὐρά σου οἱ ἄλλοι πλαστογράφοι.
'Αμμ' τί; πολίτης τίμιος θαρρεῖς πῶς εἶσαι τώρα;
θαρρεῖς πῶς λέγεται τιμῇ, βρὲ ἀδελφέ, ἡ ψώρα;
θαρρεῖς πῶς τίμιος ἔμπνῃς, πῶς τίμιος κοιμάσαι;
θαρρεῖς ὡς ψωροτίμιος 'στὸν κόσμον πῶς τιμᾷσαι;
νομίζεις πῶς δὲν φαίνεται 'στοὺς ἄλλους μπεχλιβάνης;
εἰν' ἐντροπὴ παρόλ ντοννὲρ τὸν τίμιο νὰ κάνῃς,

νὰ ζῇς μακρὰν τῶν ἡδονῶν, τοῦ κόσμου, τῆς τρυφῆς,
ὁμολογίας πῶποτε νὰ μὴ πλαστογραφῇς,
νὰ μὴν αἰσθάνεσαι ποτὲ πρὸς τὸ συφρόνειν πόθον,
οὔτ' ἓνα δίδραχμον καὶ σὺ νὰ μὴ σταμπάρῃς νόθον,
τῆς ψωροτιμιότητος οἰκτρὸν νὰ εἶσαι θυμᾶ,
νὰ φαίνεσαι πῶς κατ' αὐτὰς ἐβγήκες ἀπὸ μνημα,
καὶ νὰ φωνάζῃς μὲ λυγμὸν εἰς ὅσους τρῶν ψωμί
«ἰδέτε πῶς μοῦ ἔκαμε τὰ μαῦτρα ἡ τιμῇ».
'Εμπρός... εἰς τὸ ὑπόγειον τὸ σκοτεινὸν προχώρει...
ὡς 'εἶχον κι' ἀπὸ τὴν τσέπη σου ψευτολιμοκοντόροι,
ὁμολογίας ἐμβάζε κι' ἐδῶ καὶ σ' ἄλλα μέρη,
γιατ' εἶναι ἔλα κίβδηλα σὲ τοῦτο τὸ λημέρι,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, Περικλή, μὰ τῶν κλεφτῶν τὸ γένος
ἂν εἶμαι Φασουλῆς σωστὸς ἢ πλαστογραφημένος.
'Εμπρός, ἐμπρός, κι' ἐφθάσαμεν...

- Π.— Πῶ! πῶ! τί μηχανάτῃς...
Φ.—'Εμπρός εἰς ἔργον, Περικλή, κι' ἂς λείψουν ἡ φωναί.
Τὸ νὰ μὴν ἔχω κίβδηλον ψωροδραχμὴν καμμίαν
αὐτὸ καὶ μόνον θεωρῶ ὑψίστην ἀτιμίαν.
Καὶ πεντακοσιδράχμα θὰ κόψωμεν ἀκόμη.
Π.—Καὶ ἂν μᾶς πάρουν μυρωδιὰ κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι;
Φ.—'Α! μπᾶ!... κι' αὐτοὺς ἀπασχολεῖ ὁ ἐξωραϊσμός,
ἀλλὰ καὶ ἂν μᾶς ζητηθῇ γι' αὐτὰ λογαριασμός,
ἀμέσως δίδω κίβδηλα καὶ εἰς αὐτοὺς καμπόσα,
καὶ οὕτω πῶς βουδαινέται καὶ τῶν φρουρῶν ἡ γλῶσσα.
'Εμπρός εἰς ἔργον τάχιστα, μωρὲ τεμπελεχανθ,
ἂν δὲ ἡ θεῖα Πρόνοια χορταίνῃ τὰ πτηνά,
μὰ τὸ μῆλαλό σου μάζεψε καὶ σκέψου, βρὲ κενέφῃ,
πῶς ἡ κλοπὴ τοῦς Ἑλλήνας μονάχα διατρέφει.
'Ομολογίας μερικὰς πλαστόγραψε, κασιδιᾷ,
ἀμέσως νὰ τὰς στελῶμεν εἰς τὸν Μιχαηλίδη.
Π.—Βρὲ τί μου λές;
Φ.— Χρεώγραφα πλαστόγραψε καὶ ἄλλα,
νὰ κάμωμεν ὀργήγορα ἐμβάσματα μεγάλα
εἰς τῆς Εὐρώπης τὰς μικρὰς καὶ διασήμες πόλεις...
Π.—'Ω ἄτιμε διαφθορῶ ἐξώλης καὶ προώλης!
Φ.—Νά! δρὸ ἑκατοστάρινα καὶ πᾶρτα χέρι χέρι
καὶ βάλε τὴν ὑπογραφὴν ἀμέσως τοῦ Ρενιέρη.
'Εμπρός... μὴ χάσῃς, Περικλή, κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴ
γίνε καὶ σὺ Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίτης. [παίζει]
Π.—Τί κάνεις, ἀσυνείδητε;... ὦ πονηραὶ ἡμέραι!...
Φ.—Σκασμός, βρὲ ψωροτίμει, καὶ δρὸ τσουβάλια φέρε.
Νά! δίδραχμα, μονόδραχμα, πεντόδραχμα...
Π.—'Ω πλούτη!
Φ.—Νά! καὶ πεντακοσάρικα τῆς Ἑθνικῆς, τσιφούτη.
Πᾶρε, μωρέ, καὶ χόρτασε μὲ ψεύτικο παρᾶ,
ἀφοῦ ποτὲ ἀληθινὸ δὲν βλέπεις, φουκαρά.
Π.—Πρὸς τὴν σφαγὴν μὲ ὁδηγεῖς ὡς ἄκακον ἀρνίον.
Φ.—Κι' ὁμολογίας σοῦ δωρῶ τῶν ἐθνικῶν δανειῶν.
'Ολ' ἡ Ἑλλάς ἐπλούτισε, πλούτει καὶ σὺ μαζί της...
γίνε καὶ σὺ, βρὲ ἀδελφέ, τῆς μόδας Τραπεζίτης.
'Ομολογίας μοναχὰ τὸ κράτος θὰ ἐκιδῇ;...
στεῖλε ἀμέσως ἑκατὸν εἰς τὸν Μιχαηλίδη,
ἀλλ' ὅμως στεῖλε μερικὰς καὶ εἰς τὸν Κοντογιάννη...
Π.—Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεσαι, δικόλου μπεχλιβάνη,
καὶ ὅρσε δέκα ματσουκιάτς 'στὴ ράχη σου καὶ κρίνε
μονάχα τὸ μπαγλάρωμα πῶς ψεύτικο δὲν εἶναι.

Κι' ὁ Φασουλῆς νυχθημερὸν μὲ τὸν ὁδοστρωτῆρα
ὅλο πηγαίνει κ' ἔρχεται γιὰ νὰ στρωθοῦν τὰ σκῦρα

Ὁ Φασουλῆς πρὸς τὸν Ἑρμῆν
κάμνει παράκλησιν θερμήν.

'Ερμῆ, ὦ τέκνον τοῦ Διὸς καὶ Μαιᾶς τῆς καλῆς,
ποῦ μόνον σὺ λατρεύεσαι 'στὴν γῆν αὐτὴν ἀκόμη,
ποῦ τόσους κτίζουν διὰ σὲ βωμοὺς πολυτελεῖς
ὅλ' οἱ ἀρχαιοκάπηλοι κι' οἱ βαλκαντατιστόμοι,
καὶ σὺ ἐξ ὅλων τῶν θεῶν αἰώνιος θὰ μένης
εἰς πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης.

'Ω σὺ θεὲ τῆς κλεφτουριᾶς, τῆς σούφρας, τῆς ἀμάκας,
ποῦναι τὸ ψέμμα πάντοτε ἡ μοναχὴ χαρὰ σου,
ποῦ δίδεις νοῦν πολύστροφον εἰς τόσους ἀρχιβλάκας,
ποῦ σ' ὅλαις τῆς βρωμοδουλειᾶς τρυπνῶνεις τὴν οὐρά σου,
κι' εἶσαι μεσίτης ἀριστος πανσόφου πονηρίας
'στὰ φόντα, 'στὰ χρεώγραφα, καθὼς καὶ 'στὰς κυρίας.

'Ω πολυμήχανε θεὲ καὶ ἀληθῶς μεγάλῃ,
ὅπου σοῦ ἔπερε βωμὸς σὲ κάθε ἀγκωνάρι,
ποῦ ἄνω κάτω ἔκαμες τοὺς Ἑλλήνας τὸ πάλαι
καὶ τοῦ πατρός σου τοῦ Διὸς ἐκράτεις τὸ φανάρι,
καὶ τὸν ὁδήγεῖς εἰς παστοὺς παρθένων καὶ συζύγων
κι' ἐπλήθηναι οἱ ἄνθρωποι ἐντὸς μηνῶν ὀλίγων.

'Ω σὺ περιβόητε θεὲ, ὅπου καὶ τὴν ἀκόμη
κι' ἐμένα εἰς χρυσὴν βραχὴν 'μπορεῖς νὰ μεταβάλῃς
καὶ εἰς Δαναὸς τρυφερὰς νὰ εὐρεθῶ τὸ στῶμα
καὶ νὰ μυρίσω ἄρωμα παρθενικῆς ἀγκάλης,
ἢ καὶ νὰ γίνω ἔξαφνα κανέναν Ἀμφιτρυῶν
καὶ νὰ γενήσω Ἡρακλῆν καπὶδα τῶν ἀνδρείων.

'Ω σὺ πολυμήχανε θεὲ νοῦς πολυμήχανου
τῶν διαφόρων Τραπεζῶν καὶ τοῦ Χαβιροχάνου,
ὡ σὺ ὁ κάτοχος πολλῶν παντεδαπῶν μεθόδων,
σὺ ὁ θεὸς λωποδυτῶν, μεγάρων καὶ τριτόδων,
ὁ τῶν Ἑλλήνων τοὺς υἱοὺς ἀείποτ' εὐνῶν
καὶ ὅλων ἔχων τὰς ψυχὰς αἰώνιον καδόν.

'Ω βλάστημα Διογενὲς, εἰς τὴν παρεῖσαν ζάλην
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου σ' ἐπικαλοῦμαι πάλιν.
Σὺ τὸν ἱππότην τοῦ σταυροῦ ἐκ τῆς πενίας σῶσε
καὶ δυνάμιν 'στὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸν νοῦν του δῶσε,
καὶ κάμε, σὲ παρακαλῶ, τὰ πάντα νὰ εἰσέρῃ
καὶ νέαν μέθοδον κλοπῆς ὀργήγορα νὰ εὕρω.

Σὺ δίδασκέ με τὴν κλοπὴν καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
καὶ κάμε μου, ἂν ἀγαπᾷς, τὰς χεῖρας μακρυτέρας,
καὶ δός μου γλῶσσαν εὐστροφον καὶ ἀντίληψιν μεγάλην
ν' ἀγωνισθῶ μὲ δύναμιν εἰς τῶν κλεπτῶν τὴν πάλιν,
καὶ νὰ σουφρώσω μὲ τὰ δρό καὶ νὰ πλαστογραφήσω
προτοῦ ὅσῃν ψάθην ἀφανὴς τὰ κῶλά μου ν' ἀφήσω.

Ἄς κάμω τοὺς Ρωμηοὺς καὶ ἐγὼ νὰ ἔλθουν ἄνω κάτω,
ἄς γίνω ἄνθρωπος καὶ ἐγὼ ἐξόχου πανουργίας,
καὶ κίβδηλα νομίσματα μὲ τρόπον ἄς χαράττω
καὶ ἔσθ' ὅτε ἄς πλαστογράψω χρυσᾶς ὁμολογίας,
καὶ ἰδικήν μου Τράπεζαν ἄς ἔχω δίχως ὄρους
μὲ πεντακοσιᾶδραχμα καὶ μὲ λιμοκοντόρους.

Ἐτρώπησαν τὰ ροῦχά μου, ἔξιλώθη τὸ βρακί μου,
καὶ ἀπὸ τὴν ψώρα τὴν πολλὴν ἀνάγκη νὰ γλυτώσω,
πρέπει σὲ τόσαις Τράπεζαίς νὰ γίνῃ καὶ ὀκνη μου
καὶ χαρτονόμισμα καὶ ἐγὼ νὰ βγάζω κάθε τόσο.
Εἶναι σκληρὸν καθεὶς Ρωμηὸς νὰ εἶναι Τραπεζίτης
καὶ ἐγὼ νὰ εἶμ' ἐλεεινὸς τῶν δρόμων ψωμοζήτητης.

Ὅριστε!... φθάνουν οἱ κλεινοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι
καὶ ἡ Φασουλῇ δὲν εἴμπορεῖ φορέματα νὰ κάμῃ,
καὶ βλέπει νὰ παρέρχεται ταχύπτερος ὁ χρόνος
καὶ μὴ ῥωτᾶτε τί τραβᾷ καὶ τί κακὸ παθαίνει,
καὶ ἴσως μείνῃ ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ Νυμφῶνος
μὲ τὴν λαμπάδα τῆς σβεστῆς ὡς αἱ μωραὶ παρθέναι.

ὦ, ναί, θεὲ πανίσχυρε, βοήθησε καὶ ἐμᾶς,
μὴ χάσῃ καὶ ἡ κυρία μου τοῦ γάμου τὰς τιμὰς.
Ὡς πότε πιά θὰ τσαμπουνῶ τὸ ἴδιον τὸ τραγοῦδι;
ὡς πότε πλέον ἀφανῇ ὁ κόσμος θάμ' ἐμὲ βλέπῃ;
ὡς πότε πλέον θὰ φορῶ τὸ φράκτο τοῦ Σκουλούδη
καὶ ἱππότης θᾶμαι τοῦ σταυροῦ χωρὶς λεπτὸ ὅσῃν τσέπη;

Μήπως δὲν εἶμαι τάχατε δημότης ἐδῶ πέρα;
δὲν ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ἀέρα;
καὶ ἐμὲ τῆς Ἀκροπόλεως δὲν συγκινεῖ ὁ βράχος;
μὴν εἶμαι τάχατε Ρωμηὸς καὶ πατριώτης μουῖλος;
Ἕλληνας καὶ ἐγὼ δὲν λέγομαι καὶ Μαραθωνομάχος,
τοῦ Γεωργίου ταπεινὸς ὑπήκοος καὶ δοῦλος;

Πρὸς τί λοιπὸν οὐτιδανὸς νὰ σέρνω τὰ μαλλιά μου
καὶ μ' ἓνα τοῦβλο σὰν Ἰὼβ νὰ ξύνω τὴν κοιλιὰ μου,
καὶ πάντα τὰ παράπονα τὰ ἴδια νὰ γκαρίζω
καὶ ὡς Διογένης κυνικὸς τοὺς δρόμους νὰ γυρίζω,
καὶ ὅλα νὰ μοῦρχωνται στραβὰ σὲ κάθε στραβομῆνα
καὶ νὰ μοῦ βγαίνουν τὰ στραβὰ μὲ τὴν στραβὴ κοντοίνα;

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ἐσπῆτί μου ἀνέβη,
ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρό ὅτ' ἐσὶν ἄδω, τρεῖς ὅτ' ἐσὶν ἄδω.

Τόποις «Κορίννης»

Ἄ! ὄχι, ὄχι πιά, Ἐρμῇ, γιὰ τὸ θεὸ νισάφι...
ἰδοὺ! καὶ πάλιν ἔνδοξοι ἐβγήκαν πλαστογράφοι.
Ὅσοι μὲ βλέπουν, ὦ Ἐρμῇ, τὴν καταντιᾶ μου καὶ
κυττῶ τοὺς κλέφταις γύρω μου μὲ σηκωμέν' αὐτὸ
καὶ ὅλοι μοῦ κορδόνονται καὶ μὲ γελοῦν καὶ λένει
«ἂν δὲν βαρύνεσαι, κουτεντέ, μουντζούρωνε χαρτί».

Βοήθησέ με ἡ γρήγορά ὅσῃν φτώχεια νὰ μὴ ρέψω
καὶ κᾶτι γιὰ τὸ φόρεμα τῆς Φασουλῆ νὰ κλέψω.
Ἐπάκουσον, ψυχοπομπέ, καὶ ἐμοῦ τοῦ φουκαῖρα,
καὶ εἰς τὸν ἄπτερόν μου νοῦν μεγάλας δώτε πτήσεις
αὐτὸ σοῦ τὸ παρακαλῶ γιὰ ὑστερὴν φορὰ
καὶ ἂν ἄλλοτε σοῦ τὸ εἰπῶ ὅτ' ἐμὲ νὰ μὲ πῇ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Προβλήματα τοῦ Στάη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων,
εὐμέθοδον τῶντι καὶ χρήσιμον βιβλίον,
ἐκ τῶν Καταστημάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποῦ χρήσιμα βιβλία δὲν παύει νὰ ἐκδίδῃ.

Ἡ τοῦ Κλαυδίου σύζυγος, τὸ δράμα τοῦ Δουμά,
ἀπὸ τὸν Κανελλόπουλον μεταφρασθὲν ἐσχάτως...
πολὺ τὸν μεταφράσαντα ἡ ἐκδοσις τιμᾷ
καὶ φαίνεται ὅσῃν Γαλλικὴν μεταφραστὴς βαρβαρί.

Τοῦ Παύλου Φαφουτάκη τραγοῦδις Κρητικᾶ,
περίεργα, ὠραῖα, καὶ δὴ πολεμικᾶ,
ὅπου ὑμνοῦνται τόσο γενναῖοι πατριῶται...
Τύποις Ἀθηναῖδος... ὁ Μπάρτ καὶ ὁ Χίρστ ἐκδόται.

Εἰς τῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον
πωλεῖται γλαφυρότατον καὶ χάρμεν βιβλίον,
ἡτοὶ ἐνὸς Ἀγωνιστοῦ ποικίλαι Διηγήσεις
μὲ τῆς Ἐπαναστάσεως τοσαύτας συγκινήσεις.
Δροσίνης δὲ ὁ ποιητὴς συνέγραψε καὶ αὐτὰς
διὰ μεγάλους καὶ μικροὺς ἀκόμη μαθητάς.
Λεπτὰ ὀγδόντα μοναχὰ τοῦ τεύχους ἡ τιμὴ,
μὰ καὶ τὰ Παραμύθια τοῦ πωλοῦνται σὰν ψωμί,
καὶ ἀφίνουν οἱ μικροὶ γι' αὐτὰ καὶ βώλους καὶ ἀμάδια
καὶ τὰ διαβάζουν ὅτ' ἐσὶν παιδιὰ ἢ λατρευταὶ μαμμάρ.

Τοῦ Γεωργίου τοῦ Καταίμπαλη ἡ Ζηλευτὴ Ἑλένη,
ἡ κόρη τοῦ ἡ ἀκριβὴ καὶ ἡ πεφλημένη,
τὸ παλληκάρι τὸ κομψό, τὸν Μαλανδρίνο πῆρε,
καὶ μὲ κουφέτα καὶ ἀνθοὺς τοὺς ἔρρανεν αἱ Μοῖραι.
Καὶ ἐχόρτασε γλυκύσματα τῶν φίλων ἡ κοιλιὰ
καὶ ἀπὸ τούρταις ἔξαφνα ἐπέτασαν πουλιὰ.

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.